

Arrest

nr. 144 207 van 27 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 23 april 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 12 maart 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 oktober 2011 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 september 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 7 oktober 2014 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen.

Op 6 februari 2015 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij en werd haar beroep aldus verworpen.

Op 11 februari 2015 werd een uitstel van de termijn om het grondgebied te verlaten toegestaan tot en met 21 februari 2015, op 22 februari tot 3 maart 2015 en op 4 maart 2015 tot 13 maart 2015.

Zij diende op 9 maart 2015 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 12 maart 2015 werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen (bijlage 39bis).

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing.

Op 18 maart 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest met nr. 143.568 van 17 april 2015 schrapte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de rol daar de regularisatie van de stukken te laat werd ingediend.

Op 23 april 2015 werd een eerste brief verzonden aan de Oekraïense autoriteiten.

2. Over de vordering

De verzoekende partij vraagt dat de Raad, bij uiterst dringende noodzakelijkheid om bij wege van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), zo snel mogelijk uitspraak te doen over de vordering die op 30 maart 2015 werd ingediend tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 12 maart 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

2.1. Het wettelijk kader van de vordering

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn. (...)”

Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet luidt:

“Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

Die maatregelen worden, nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk zijn opgeroepen, bij een gemotiveerde uitspraak bevolen door de voorzitter van de kamer die bevoegd is om uitspraak ten gronde te doen of van de rechter in vreemdelingenbetwistingen die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen voorlopige maatregelen worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen gehoord, worden.

Artikel 39/82, § 2, tweede lid, vindt toepassing op de krachtens dit artikel uitgesproken rechterlijke beslissingen."

Artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

Artikel 44, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV), bepaalt:

"Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend."

Artikel 44, tweede lid en volgende van PR RvV bepaalt:

"De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat:
1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;
2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;
3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;
4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;
5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat het een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt deze vordering afgedaan overeenkomstig artikel 46.

De vordering wordt slechts onderzocht als er zes eensluidend verklaarde afschriften zijn bijgevoegd."

Artikel 47 van het PR RvV bepaalt:

"In het belang van een goede rechtsbedeling kan de voorzitter beslissen dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen met de vordering tot schorsing wordt behandeld en afgedaan."

Artikel 48 van het PR RvV bepaalt als volgt:

"Indien de indiener van een vordering tot schorsing ook uiterst dringende voorlopige maatregelen vordert, is artikel 44, eerste en tweede lid, van toepassing op zijn verzoek. Artikel 46 is er niet op van toepassing.

Voor het overige verloopt de procedure overeenkomstig artikel 43, § 2 en 3."

2.2. De cumulatieve voorwaarden voor het bevelen van uiterst dringende voorlopige maatregelen

Aan de volgende cumulatieve voorwaarden dient te worden voldaan:

1. De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden (artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV);
2. Bij de vordering tot schorsing worden ernstige middelen aangevoerd die de nietigverklaring van de bestreden akte kunnen verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid van de vreemdelingenwet);

3. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid van de vreemdelingenwet);
4. De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen (artikel 44, tweede lid, 4° van het PR RvV).

Onder de hierboven vermelde, cumulatieve voorwaarden, kunnen zodoende bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen worden bevolen in het kader van een hangende vordering tot schorsing indien zij noodzakelijk zijn om de realisatie van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorkomen, en dit wanneer de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging daartoe niet zou volstaan om de belangen van de partijen veilig te stellen {cf. RvS 26 mei 2011, nr. 213.516}.

Niets belet een verzoekende partij om, na het indienen van een gewone vordering tot schorsing, een vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen wanneer de behoefte aan dergelijke maatregelen zich pas nadien manifesteert (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536, DESSARD). Dit zal tot gevolg hebben dat, door de toepassing van artikel 47 van het PR RvV de vordering tot schorsing en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen worden onderzocht volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536, DESSARD; RvS 7 juli 2003, nr. 121.432, BOURGEOIS en cons.\ RvS 28 november 2003, nr. 125.828, CAMPAILLA).

2.3. Over de uiterst dringende noodzakelijkheid

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling en/ of het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van het doel van de vordering duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht en op een diligente wijze heeft opgetreden.

De verzoekende partij zet in de vordering tot het bevelen van uiterst dringende voorlopige maatregelen het volgende uiteen omtrent het uiterst dringend karakter van de vordering:

“De uiterst dringende noodzakelijkheid van huidig verzoekschrift tot schorsing vloeit voort uit het t.a.v. verzoekster genomen bevel om het grondgebied te verlaten en het gegeven dat verzoeker is vastgehouden met het oog op verwijdering.

De gewone schorsingsprocedure laat niet toe om tijdig op een doeltreffende wijze de realisatie van het aangevoerde ernstige nadeel te beletten.

De uiterst dringende noodzakelijkheid is maar ontstaan nadat het arrest van uw Raad in de tweede asielpcedure is tussengekomen, waarbij de zaak van de rol werd geschrapt, zodat er geen schorsende procedure meer hangende is (cfr. Art. 39/70, 1ste lid vreemdelingenwet waarnaar verwezen wordt in de beslissing van het CGVS).”

De verwerende partij betwist in de nota met opmerkingen het uiterst dringend karakter.

De verwerende partij verwijst naar de bepaling van artikel 39/82 van de vreemdelingenwet en benadrukt dat de termijn teruggebracht wordt tot vijf dagen wanneer er sprake is van een tweede verwijderingsmaatregel. *In casu* is er sprake van een tweede verwijderingsmaatregel. Dit wordt overigens niet betwist door de verzoekende partij. Aldus is de beroepstermijn *in casu* vijf dagen.

De Raad kan de redenering van de verzoekende partij volgen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid pas tot stand is gekomen nadat haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de rol werd geschrapt. Immers zolang dit beroep hangende was kon de verwijderingsmaatregel niet ten uitvoer worden gelegd. Door de schrapping komt de verzoekende partij, die vastzit plots in een situatie terecht waarbij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is.

De verwerende partij stipt echter aan dat indien de verzoekende partij kan worden gevolgd in haar redenering, de laatste nuttige dag om een vordering in te dienen op 22 april 2015 viel, zodat de huidige vordering laattijdig werd ingediend.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat zij zich beroept op overmacht. Zij had immers reeds op 22 april 2015 gepoogd om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen om bij wege van voorlopige maatregelen uitspraak te doen over haar eerder ingediende vordering tot schorsing. Op dat ogenblik was de zaak van de verzoekende partij echter nog niet op de rol geplaatst niettegenstaande de zaak volledig in orde was. Door de griffier werd haar meegedeeld dat de vordering nog niet kon worden ingediend zolang de zaak niet op de rol werd gezet. Op 23 april 2015 werd de raadsman van de verzoekende partij verwittigd dat de zaak op de rol werd gezet.

De ingeroepen overmacht wordt aanvaard.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3. Over de ernstige middelen die de nietigverklaring van de bestreden akte kunnen rechtvaardigen

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.2. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op

grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3. De toepassing van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift van 30 maart 2013 houdende een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 12 maart 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker voert de verzoekende partij in een tweede middel de schending aan van het hoorrecht juncto de schending van het non-refoulement beginsel (artikel 33 van de Conventie van Genève).

Ter terechtzitting doet de verzoekende partij afstand van haar middel in zoverre ze de schending van het hoorrecht had aangevoerd.

Zij stelt dat ze niet langer de Oekraïense nationaliteit bezit zodat zij niet naar Oekraïne kan worden teruggestuurd aangezien ze daar niet over verblijfsdocumenten beschikt. Ze verduidelijkt dat zulks blijkt uit een email van de vice-consul van 18 februari 2015 die uitdrukkelijk stelt dat zij niet langer over de nationaliteit beschikt. Tevens verwijst ze naar de beslissing van de commissaris-generaal van 18 maart 2015 dat zulks bevestigt. Ze stelt dat dit standpunt is gesteund op een zorgvuldig onderzoek van de ambassade van Oekraïne (zie attest) waarin wordt meegedeeld dat er een procedure van verificatie wordt opgestart en dat voorafgaandelijk inlichtingen zullen worden gevraagd aan de bevoegde autoriteiten in Oekraïne. Ze stipt aan dat ze aldus geen informatie heeft achtergehouden, ten aanzien van de consul. Dat ze alle informatie heeft meegedeeld aan de consul blijkt volgens haar ook uit haar eigen email van 17 februari 2015 gericht aan de consul. Aldus dient haar vrees tot terugkeer en het risico op refoulement te worden beoordeeld ten aanzien van Oezbekistan en niet ten aanzien van Oekraïne. Zij stelt bereid te zijn vrijwillig te vertrekken indien haar asielaanvraag ten opzichte van Oezbekistan zou worden afgewezen en voor zover haar verblijfsaanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geweigerd zou worden. Uit dit alles meent zij dat er sprake is van een schending van het risico op refoulement.

Artikel 33 van de Conventie van Genève betreft het verbod tot uitzetting of terugleiding ("refoulement") en luidt als volgt:

“1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar meervoudige asielaanvraag van 12 maart 2015 verklaarde dat zij geen nationaliteit meer heeft, noch de Oekraïense, noch de Oezbeekse. De documenten die zij thans voorlegt bij haar verzoekschrift en ook bespreekt legde zij ook voor aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2015 wordt onder meer het volgende gesteld:

“Na de val van de Sovjet-Unie verkreeg u het Oezbeeks staatsburgerschap. Omdat u bang was om nog meer problemen te krijgen met de Oezbeekse autoriteiten besloot u om afstand te doen van uw Oezbeeks staatsburgerschap en het Oekraïense aan te vragen. U diende een aanvraag in bij het Oekraïens consulaat. In 2007 verkreeg u het Oekraïens staatsburgerschap. De Oekraïense consul deelde u echter mee dat de Oekraïense autoriteiten u geen bescherming konden bieden in Oezbekistan.
(...)

Op 9 maart 2015 diende u voor de tweede maal een asielaanvraag in. U verklaart dat u contact had opgenomen met het Oekraïens consulaat te Brussel met de vraag na te gaan of u nog steeds een Oekraïens staatsburger was volgens hun wetgeving. U ontving van de vice-consul een lijst met wetsartikelen haar besluit was dat u geen staatsburger meer bent van Oekraïne. Ook het Oezbeeks staatsburgerschap bezit u niet meer. U had in 2005 afstand gedaan en een verblijfsvergunning voor Oezbekistan gekregen. Hierna diende u uw aanvraag om het Oekraïens staatsburgerschap en paspoort te verkrijgen, in. Drie dagen later verkreeg u dit, wat niet juist is, gezien normaal de procedure een jaar duurt. Uw Oezbeekse verblijfsvergunning was geldig tot 2012 en ondertussen vervallen. U had uw Oezbeeks identiteitsdocument voor vreemdelingen opgestuurd naar uw man in Oezbekistan om het te laten vernieuwen/verlengen. Op 15 februari 2015 viel de politie bij uw man binnen en namen uw vervallen reispaspoort in beslag. Uw man is op uw vraag een bewijs gaan halen van deze inbeslagname. Het attest geeft weer dat het paspoort werd afgenomen omdat u al drie jaar niet meer in Oezbekistan verbleef. U kan bijgevolg niet legaal terugkeren naar Oezbekistan.

(...)

Omwille van uw verklaring rond het verlies van uw Oekraïens staatsburgerschap dient vooreerst te worden onderzocht ten aanzien van welk land uw vrees dient te worden beoordeeld. U baseert uw verklaringen rond het verlies van het Oekraïens staatsburgerschap op een email van de vice-consul van Oekraïne te Brussel waarin vermeldt staat dat u volgens de Oekraïense wetgeving geen Oekraïens staatsburger meer bent. Hierover moet echter opgemerkt worden dat uit de mail van de vice-consul slechts naar voor komt dat alleen op basis van uw vertrek uit Oekraïne in 1990, de vice-consul oordeelt dat u niet over de Oekraïense nationaliteit in overeenstemming met de Oekraïense nationaliteitswetgeving beschikt. Deze mail maakt geen melding van uw verkregen Oekraïense nationaliteit in 2007, noch van het Oekraïens reispaspoort dat u in Oezbekistan verkreeg. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u de vice-consul onvolledige informatie verschaftte over uw verschillende stappen betreffende het verkrijgen van uw Oekraïense nationaliteit. U legde tijdens uw eerste asielaanvraag uw Oekraïens reispaspoort voor, geldig tot 2 februari 2017. Het Commissariaat-generaal heeft geen redenen om dit reispaspoort in vraag te stellen, noch het vreemdelingenpaspoort uitgereikt door Oezbekistan waarin u als Oekraïens staatsburger werd geregistreerd. Uw verklaring dat het niet correct was dat u het Oekraïens staatsburgerschap en het Oekraïens paspoort op drie dagen verkregen heeft, en u bijgevolg geen Oekraïens staatsburger kan zijn, is een loutere bewering en weegt op tegen de objectieve elementen dat u wel het Oekraïens staatsburgerschap bezit. Bijgevolg dient uw vrees nog steeds ten aanzien van Oekraïne te worden beoordeeld.

(...)

U maakt niet aannemelijk dat u in geval van terugkeer naar Oekraïne zou worden uitgeleverd aan de Oezbeekse autoriteiten.

(...)

Het attest van de politie van Tashkent waaruit blijkt dat uw verblijfsvergunning maar geldig was tot 2012 en uw vreemdelingenpaspoort werd afgenomen omdat u al 3 jaar niet meer in Oezbekistan verblijft,

wordt door het commissariaat-generaal niet in vraag gesteld. Deze informatie wijzigt echter niets aan het feit dat uw Oekraïens staatsburger bent en dat uw vervolgingsvrees ten opzichte van Oekraïne moet worden beoordeeld.

(...)

Bijgevolg dient te worden besloten dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

De Raad kan enkel maar vaststellen dat er wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar de nationaliteit van de verzoekende partij. Het komt niet aan de Raad toe om in huidig beroep de bevindingen van de commissaris-generaal in twijfel te trekken. Evenmin kan de verzoekende partij huidig beroep aanwenden om haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal opnieuw open te trekken.

Zoals duidelijk blijkt uit de bewoordingen van de beslissing van de commissaris-generaal is hij van oordeel dat een verwijderingsmaatregel naar Oekraïne geen schending uitmaakt van het refoulement beginsel. De verzoekende partij kan evenmin voorhouden dat zij niet weet naar welk land zij zal worden verwijderd. Niet alleen blijkt duidelijk uit de beslissing van de commissaris-generaal dat zij naar Oekraïne zal worden verwijderd, tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er dienaangaande een brief werd verstuurd naar de Oekraïense autoriteiten. In zoverre de verzoekende partij ter terechtzitting nog aanvoerde dat de beslissing van de commissaris-generaal dateert van na de verwijderingsmaatregel, dient de Raad vast te stellen dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel pas mogelijk is nadat de commissaris-generaal een beslissing heeft genomen. Zulks blijkt overigens ook uit de gedragingen van de verwerende partij.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij *prima facie* geen schending van het refoulementbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is niet ernstig.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij over een verdedigbare grief beschikt zoals uiteengezet onder punt 2.2.

In de huidige stand van het geding worden de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil

zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij zet het volgende moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteen:

“Ten bewijze van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dienen gegevens aangevoerd die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel voor de verzoekende partij, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van art. 39/82, § 2 Vreemdelingenwet en art. 32,2° van het procedurereglement, indien het moeilijk te herstellen nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook wanneer de verwerende partij onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat.

Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de raad prima facie een verdedigbare grief op grond van het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

Hoger werd een schending van het non-refoulement beginsel aannemelijk gemaakt en van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, alsmede van het hoorrecht.

Er werd m.a.w. een ernstig middel aangevoerd gesteund op grondrechten van de mens, zodat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als vervuld dient te worden beschouwd.”

De Raad stelt vast dat wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft de verzoekende partij verwijst naar haar uiteenzetting onder het tweede middel. Uit de bespreking van het tweede middel is echter gebleken dat de verzoekende partij de door haar weerhouden schendingen niet aannemelijk heeft gemaakt, zodoende maakt zij evenmin haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering waarbij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden gevraagd is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. CAMU